

* ΑΠΟ ΤΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΣ ΕΜΠΝΕΥΣΕΙC *

* Ο ΘΑΝΑΤΟΣ *

ΣΤΥΓΝΟΣ, ἄκαμπτος, παντοδύναμος ὡς ὁ Θεός, βλοσυρὸς καὶ ἀμεί-
Σλικτος ὡς τὸ Πεπρωμένον, ὁ Θάνατος ἵσταται κρατῶν διὰ τῶν

* Ο ΘΑΝΑΤΟΣ *

δύο σκελετωδῶν χειρῶν τὸ θανατηφόρον δρέπανον — τὸ δργανον τῆς
ἐκμηδενίσεως —, τὸ δποῖον ἐπακολουθεῖ τὴν ψαλίδα τῆς Ἀτρόπου.

Κόπτει αὐτὴ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς καὶ ὁ θάνατος δρέπει τὰ θύματά του. Δὲν ἀποκάμνει ὁ μέγας τῶν Υπάρχεων Θεοιστής, τῆς Ζωῆς ὁ Δήμιος. Σωρηδὸν πίπτουν πρὸ αὐτοῦ τὰ θύματα. Θερζίει ἀδιακρίτως, εἰς ὅλον τὸν κόσμον ταῦτοχρόνως. Νέους καὶ γέροντας, δικαιούς καὶ ἀδίκους, πνευματώδεις καὶ ἡλιθίους, ὀραιούς καὶ δυσειδεῖς, πλουσίους καὶ πένητας. Τίποτε, τίποτε δὲν μένει ποῦ νὰ μὴ τὸ ἔγγιση τὸ τεράστιον δρέπανόν του, νὰ μὴ μαράνη, νὰ μὴ παγώσῃ, νὰ μὴ ἐκμηδενίσῃ.

Ἴδον ἐν θῦμά του ἀκόμη. Μία παρθένος — Παναγία ὡραιότητος καὶ ἀγαθότητος — κλίνει ἀναπαυθεῖσα ἐκ τῶν πόνων, ἐπὶ τῆς παγερᾶς ἀγκάλης τοῦ Χάρωνος, ὅστις ζηλότυπος τοῦ κάλλους καὶ τῆς νεότητος, ἀκούμβῃ ἐπάνω τῆς τὸ δρέπανον — σύμβολον τῆς αἰωνίου κυριαρχίας του.

Πέπλος πένθους πίπτει ἐπὶ τῶν ὅμων τοῦ ὄμοῦ, τοῦ τυφλοῦ καὶ κωφοῦ Κατακτητοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ θρόνος στηρίζεται εἰς ὅστα φύρδην μίγδην ἐστιβαγμένα, τὸ σκῆπτρον ἀποτελεῖται ἀπὸ νεκροκεφαλάς, τὸ στέμμα του ἀπὸ μαργαρίτας — δάκρυα ὀδύνης τῆς ψυχῆς. Κατακτητῆς ἀήττητος, παγκόσμιος, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ φύλλα μαραμένα, ἀπὸ δύφεις Ιοβόλους, ἀπὸ συντρίμματα.

Εἰς τὸ σύμπλεγμα τῶν καλλιτεχνικῶν γραμμῶν, οἵα ἀντίθεσις μορφῆς. Ἀσχημός — Ωραία. Ἡ ἴσχυς — ἡ ἀδυναμία. Ἡ σκαιότης — ἡ χάρις. Ἡ αἰωνία ζωὴ — ἡ πρόσκαιρος πνοή.

Τὸ ἄγνωστον! Ὁ τύραννος τῆς ψυχῆς, ἡ ἀδυναμία τοῦ Πνεύματος. Τί κρύπτει εἰς τὰ βάθη ἡ γῆ; Ποῦ τὴν σύρει ὁ Σκελετὸς τὴν Παρθένον;

Ἡ καλλιτέρα ἀπάντησις θὰ ἦτο ἐν μέγα ἐρωτηματικὸν καὶ ἀτελεύτητοι σειραὶ ἀποσιωπητικῶν . . .

ΔΑΦΝΙΣ

